

Fiskars Lidande

Jag brukar fiska ibland men det är inte ofta jag läser en fisketidning. Med katten i knä't bläddrade jag i Fiske-Journalen och läste om huggtabeller, testfiskare, ekolod, flytoveraller, rullar, drag och Månadens Fisk. Jag läste om hur man slipar krokarna och dräper fisk. Jag tittade på amatörernas blodiga bilder av sina blodiga fångster. Och jag läste de upphetsade fiskehistorierna om hur man på det mest utdragna sätt lyckats trötta ut och sedan slå ihjäl en fisk. Jag kände ett lätt obehag pocka upp i mitt bröst.

Jag har ingenting emot fiske och jakt i sig men när jag tittade i denna tidning började jag fundera. I vilken annan tidning får man läsa om systematiskt djurplågeri som det ju faktiskt är frågan om? I vilken annan tidning får man tips om än effektivare vapen till detta djurplågeri? I vilken annan tidning får man se den plågade, blodiga fångsten med draget i munnen i stiliga fyrfärgsbilder? Och i vilken annan tidning får bödlarna vika ut sig i sadistiska berättelser om hur de plågat sina offer? Häftigare ju större de är.

Det allra värsta var att tidningen verkade tycka att detta var något fullständigt naturligt. Som om fisken inte kände smärta. Det är just här haken ligger: man verkar tro att fiskar inte har några känselnerver och detta bara för att fiskar inte kan tala.

Eftersom fisken är stum och inte kan påtala att den känner smärta så har den heller inga känselceller och eftersom fisken inte känner nånting så är det inte fråga om djurplågeri verkar man resonera. Någon diskussion om detta finns dock inte i tidningen.

Tänk om laxen gallskek av smärta och om gäddorna kved i sin dödskamp. Tänk om strömmingen pep som vettskrämda fåglar när man krokade upp dem.

Jag klappade min katt och tänkte: tänk om dessa tidningar i stället handlade om att fiska husdjur; katter och hundar. Jag tog en fiskehistoria ur denna tidning och så bytte jag ut fisken mot katter, och hundar. Så här blev det då:

"Förhållandena var perfekta. Svag vind och ett milt solljus som silade mellan träden. Vi agnade våra kastspön med köttbitar - krokarna väl dolda i det färska köttet - på en 0,3 mm:s lina.

Vi kastade ut och efter bara en liten stund kände man det omisskännliga ryckande av hund i slutet av linan. Kampen blev ojämn då draget bara fastnat i ena mungipan och inte hamnat i magen. Men efter ett par minuter hade vi vår första fångst: en vacker liten cocker-spanielhundvalp på 9 hekto!

Vi provade några toppar och efter en timma får jag en siameskatt på drygt tre kilo. Sedan kommer i rask takt tre stycken bond-katter. Vi kör båda med 15-kilosklassade utrustningar. Som vanligt använder vi draconlina som förmedlar minsta napp till spöt.

Jag släpper iväg mitt bete medan Stig tar hand om siamesen och valpen.

Nästan genast känner jag djur. Djuret känns ganska stöddigt och vi spekulerar i vad det kan vara medan jag sliter den kvidande krop-pen allt närmare oss. Retriever vågar vi inte hoppas på, sna-rare mops eller tax.

Men det är en Retriever! En tik! Hon slänger och kastar, kämpar som en galning för att komma loss. Men draconlinan är ett mirakel av hållbarhet och smidighet och efter två timmars kämpande är den blodiga Retrievern landad och dräpt. Tjock som en boll och vackert gulbrun. Samsonvågen visar 50 gram över 14 kilo!

På bilden ser ni hunden hängande från min farfars gamla besman. En riktig bjässe. I sanning en underbar och minnesvärd dag!"